

Dátum: 2021.04.20

Mit üzenem nekem, milyen példát mutatnak a para sportolók:

Szolnok SZC Kreatív Technikum és Szakképző iskola

Név: Simon Nikoletta

Életkor: 15 éves

Lakhely: Farmos

Osztály: 9.K osztály

„A világ legnagyobb teljesítményei közül, sokat olyan emberek értek el, akik nem voltak elég okosak ahhoz, hogy tudják lehetetlenre vállalkoztak.”

Mit üzennek nekem, milyen példát mutatnak a para sportolók:

Önmagába véve, egy para sportolónak hatalmas kitartással, oda adással és önbizalommal kell rendelkeznie, meg nagy bátorsággal a felvállalás érdekét követően. Nem könnyű, úgy élni, hogy mások vagyunk az átlagnál, s ezt elfogattatni az emberekkel még inkább megnehezít mindent. De utána úgy is rádöbbenek, hogy néha nem rossz kilógni a sorból, és nem másoknak kell elfogathatóvá válni, hanem önmaguknak, sőt ez mutatja meg mennyire is egyediek és különlegesek. A para sportolók hatalmas példát mutatnak nekem és mindenkinek, hisz megmutatják, hogy hátrány ide vagy oda, nem az határozza meg mire vagyunk képesek, ezért dacolva a nehézségekkel ugyanúgy képesek bármire, és még annál többre is. „Ők mutatják meg nekünk, hogy amíg nem adjuk fel legyőzhetetlenek vagyunk”.

Amikor nekem egy évvel ezelőtt, történt egy balesetem, hogy focizás közben összeakadt a lábam az ellenfél csapatával, és a lábszárcsontom kettétört. Azután megműtöttek, persze végig sírtam, és féltem nem tudtam, hogy fog a jövőmre nézve hatni. Mikor felébredtem a kétórás műtétből két vasat meg csavart helyeztek el bennem. Három hónapig mankóra kényszerültem, borzalmas volt korlátozottan, elszigetelve élni, emberek közé se mertem menni, mivel rendkívül szégyelltem és szánalmasnak éreztem magam, és rettegtem, hogy lenéznek és belém tipornak. Rossz volt, korlátozottságban, hogy nem tudtam úgy mozogni, mint régen, azt hittem, hogy így nem érek semmit, nem tudok tenni semmit, a barátaimmal tartani a tempót nem bírtam. Ha valahová elhívtak inkább nemet mondtam, lehet igazából akkor attól féltem, hogy kinevetnek, és ezért kirekesztettnek éreztem magam. Miután már nem kellett a mankó, mivel már fokozatosan erősítettem a lábam a gyógyulásomnak megfelelően, de azután nem tudtam ugyanolyan könnyedén mozogni, mindig már nehezebb erőbedobással kellett mindent csinálnom. Utána a ballagásomat, amit mindenkinek örökre szóló boldog emlék helyett, egy borzalmas emlék lett, sajnos egy zaklatás miatt megsérült a rossz lábam, és újra mankóznom kellett. Így kezdtem a középiskolát. Nem mertem iskolába menni féltem, hogy kinevetnek átnéznek rajtam, lenéznek, de végül nem a félelmeim nyertek. Mindenki kedves és barátságos volt velem, amitől már nem éreztem magam félelemben. Aztán arra gondoltam, hogy nálam sokkal rosszabb mozgás helyzetű emberek vannak, akik ugyanúgy csinálják és nem adják fel. Rájöttem, hogy erős vagyok, és nem tántoríthat el senki és semmi, nem adhatom fel a legnehezebb pillanatokban sem, küzdeni kell. Így aztán összeszedtem magam nyíltan felvállaltam, félelem és szorongás nélkül. Nagyon jó volt újra elfogadni bízni és hinni önmagamban, edzeni és nem hagyom soha, hogy bármi is legyőzőn.

Igen tény és való nehéz azt látni amikor egyes emberek gondok nélkül képesek mozogni, és nem megbecsülni ezt, de azt nem azt jelenti, hogy aki hátránnyal van az nem.

A para sportolók, a sport kitartásának szimbólumai, ők mindenbe több energiát befektetve valósítják meg álmaikat. Megmutatva azt mire képesek. Sajnos ők is átérték azoknak az embereknek a gúnyolódásait, elítéléseit, ami miatt vesztek önbizalmukból, néha oktanul bántjuk azt, aki meg se érdemelné, nem, hogy segítő kezet nyújtanánk, lehet ezért lettek ilyen erősek, hogy megmutassák, hogy róluk ez lepereg. Ők bizony, amikor nagyon padlón voltak, megtalálták a kiutat, a reményt, azt a motivációt, amivel bebizonyították a világnak, hogy bárki ismétlem bárki képes lehet hegyeket megmozgatni. Bennük az a szikra van meg amit az átlagos emberek nem tudnak átérezni.

Mai világban egyre kibontakozóbb ez a sport, hisz ők tele vannak éllettel, mindig ott van bennük a ragyogás, és tele van a szívük boldogsággal, szeretettel. Lehetünk gazdagok, lehetünk tele érmekkel, de mit ér az, ha nem becsüljük meg azt, amink van, mert a para sportolók tudnak becsülni. Sokszor nem értem azokat az embereket, akiknek ott áll a lehetőség bármire még sem tesznek semmit, akik meg különféle hiányokban szenvednek, kitörnek, próbálnak kitörni a csúcsra, és miért? Mert nekik, van életcéljuk, meg van nekik az, hogy kiakarnak a legtöbbet hozni magukból, és ez a legeslegjobb a para sportolókra igaz. Hatalmas megbecsülésben kell tartani őket. Sokan inkább átnéznek rajtuk, azok nem emberek, hanem nem tudják azt elfogadni, hogy a para sportolók több mindenre képesek.

Az a hatalmas levegő vétel, az a sok izzadság, és kemény munka, az a sok fájdalom mind testileg és lelkileg, a para sportolók három nagy dologgal bírnak, amit soha senki nem vehet el tőlük soha: a kitartás, a küzdőszellem, boldogság. Megihlettek egy idézettel: *„Az élet egy színpad, melyet játszani kell, bármi is történjék soha ne add fel”*. Feladni gyengeség, elviselni pedig a beletörődés, de számukra ezek a szavak nem léteznek. Adtak nekem és sok más embernek, motivációt, hogy vegyük fel a harcot, hogy a feladni csak azok szokták, akiknek nincs meg a motiváció, a kitartás, a fény, ami a kiutat jelenheti. Soha nem szabad elfeledni, hogy nem csak megfogadni kell, de viszonzni segíteni, felnyitni a szemét annak, aki rászorul.

Számomra ők a legnagyobb sportolók, mert akkor is adnak, ha már sok dolgot elvesztettek.